

Prolezl jsem hodně kožešinových farem, odchoven dobytka, prasečáků, drůbežáren a pořád zůstávám překvapený, že je to skutečnost.

Viděl jsem norky, fretky, pesce zabíjené, aby si kurva mohla připadat luxusně a sexy, telata osamělá v boxu, urvaná od mámy a jejího mléka, protože mléko patří do kšeftu a telata do jatečné výtěžnosti, prasata sedící a kašlající v hovnech vlastních i cizích, záměrně zdeformovaná ptáčata, co se jim říká brojlerová kuřata, a propagují se jako chutné a zdravé maso a viděl jsem slepice - ukdákané a pološílené vaječné mašinky odřené z peří, a pochopil, že všechna vejce jsou natvrdo.

Viděl jsem hodně špatných věcí, které zákon i většinové svědomí schvaluje nebo k nim mlčí.

Mohu doufat, že jednou bude lépe a pracovat na čase budoucím. Jenže, co s těmi zvířaty, co mají teď, v tomto okamžiku, mrzačené životy?

Mohu je litovat, když si je někdo cizí vzal do majetku jako by neměla žádné vlastní zájmy, které to vylučují, ale musím je v tom majetku nechat. Tak praví zákon.

Otázka je jednoduchá a odpověď také. Jde-li zákon proti životu, co je důležitější, život nebo zákon? Život.

Neubližuji, kde nemusím

michal kolesár

Michal Kolesár 2009
michalkolesar.net
realita.tv

Je důležité dělat přímé akce, ale stejně důležité je mluvit o tom, proč je děláme. Mluvit o tom, že není normální, když jsou na takových a podobných místech držena zvířata, v takových podmínkách a za takovým účelem, ale to, že jsme je z těch míst odnesli, normální je.

Těm, kdo namítají, že záchrana 11 nebo 300 nebo jen jediné slepice je jen symbolická, odpovídám otázkou: Když se bude ve vodě topit 300 lidí a vy vytáhnete jen jediného nebo jedinou, bude to jen symbolické?

U zdi nářku nevidět jen člověka

V Pisateli dopisů napsal Isaac Bashevis Singer, že ve vztahu ke zvířatům jsou všichni lidé nacisty. Jana si tento výrok zmodernizovala. Říkala, že pro tzv. hospodářská zvířata je většina lidí teroristy a teroristkami a každá země, každý stát, teroristickou organizací. Situace je o to horší, že si málokdo z těch lidí svůj teror vůči ostatním zvířatům uvědomuje. Tzv. hospodářská zvířata jsou tvory nejvíce a nejkrutěji zneužívanými, týranými a zabíjenými. Přitom všechno, co se s nimi děje, je akceptováno a přijímáno s lhostejností, až zesměšňováno. Ty a ti kolem zapomněli, že nejde o kus masa, úhledně zabalený a s veselou etiketou, o vejce nebo polotučný jogurt, ale o život.

Vybrali některé své bližní, vzali jim svobodu, osobní i evoluční, rodinu, domov, redukovali je na výrobní jednotky, zavřeli do tmy a betonu a určili pevný osud, popravčí linku jatečných závodů. V určitých okamžicích se jí až zastavoval dech při vědomí té hrůzy.

Jednou k ránu, když nemohla dospát a šla se projít, projel kolem ní transport na jatky. V první chvíli si neuvědomila, co je to za auto. Zastavila se na kraji silnice a dala mu přednost. Teprve, když zatáčelo a prasata zneklidněně začala kvičet, přebíhat a hledat rovnováhu, zůstala jako zasypaná kamenem. Sledovala transport očima, dokud nezmizel a ještě dlouho potom. Tento okamžik byl jedním z jejich předělů. Zůstal v ní pevně. Stal se součástí jejího vnímání. Byl o to živější, že znala standardní životy prasat, počínaje porodem a konče proříznutým hrdlem. Viděla je v chladném pološeru rána, jak je kvičící bijí gumovými hadicemi, kopanci a nadávkami ženou do dvoupatrového transportu, jak prasata, zoufalá strachem, přelézají jedno přes druhé. Pak naložený transport projel kolem ní, a její oči v něm zůstaly. Co když chtěla víc než jen soucit? Ale čeho by dosáhla, kdyby začala řvát a utíkat za tím transportem, aby zastavili, že je to vražda?

Přesto se nikdy nezbavila pocitu, že to měla udělat.

(Z mého rozepsaného románu "U zdi nářku nevidět jen člověka")

Protože zvířatům je jedno, jestli jsi v masce nebo bez masky (Tierrechtskongress Wien 2008)

Prolezl jsem hodně kožešinových farem, odchoven dobytka, prasečáků, drůbežáren a pořád zůstávám překvapený, že je to skutečnost.

Viděl jsem norky, fretky, pesce zabíjené, aby si kurva mohla připadat luxusně a sexy, telata osamělá v boxu, urvaná od mámy a jejího mléka, protože mléko patří do kšeftu a telata do jatečné výtěžnosti, prasata sedící a kašlající v hovnech vlastních i cizích, záměrně zdeformovaná ptáčata, co se jim říká brojlerová kuřata, a propagují se jako chutné a zdravé maso a viděl jsem slepice - ukdákané a pološílené vaječné mašinky odřené z perí, a pochopil, že všechna vejce jsou natvrdo. Viděl jsem hodně špatných věcí, které zákon i většinové svědomí schvaluje nebo k nim mlčí.

Mohu doufat, že jednou bude lépe a pracovat na čase budoucím. Jenže, co s těmi zvířaty, co mají teď, v tomto okamžiku, mrzačené životy?

Mohu je litovat, když si je někdo cizí vzal do majetku jako by neměla žádné vlastní zájmy, které to vylučují, ale musím je v tom majetku nechat. Tak praví zákon.

Otázka je jednoduchá a odpověď také. Jde-li zákon proti životu, co je důležitější, život nebo zákon? Život.

Kapitola První: Říkají mi terorista

Je pohodlné, stejně i nebezpečné, a pro společnost lží, polopravd a domestikace příznačné, kriminalizovat a demonizovat, a tím diskvalifikovat, každé nepohodlné nesehnutí se a hnát je do extrémistických nebo teroristických přívlastků. Takové zacházení se slovy vede k rozmělnění, někdy až ke ztrátě jejich významu.

Opravdu není rozdíl, nebo je neznatelný, mezi mnou, který nezabil ani neuhodil při dosahování svého cíle a mezi těmi, kdo trhají lidi bombovými útoky? Slova jsou velmi flexibilní a snadno zneužitelná a propaganda (stejně jako hloupí lidé) miluje stigma, protože umožňuje rozeznávat nikoli podle skutků, ale podle daného stigmatu.

Když mě nazývají teroristou kvůli tomu, že jsem přestříhl pár plotů, občas vylomil dveře nebo okno, abych se dostal do míst, kde slunce nesvítí a která se v reklamách nevidí, a zde natáčel a fotil tu obrovskou a zbytečnou bídu a trápení, a když mě nazývají teroristou kvůli tomu, že z těch míst odnáším zvířata do jiných míst, kde je jim lépe a jsou v bezpečí, jak potom mluvit o těch, kdo tam ta zvířata zavírají, mrzačí jejich životy, obchodují s jejich zmračenými životy, zabíjejí je nebo je pojídají nebo to obhajují?

Nepřekročit zákon, znamená-li jeho překročení, že pomohu někomu v nouzi, trápení, ohrožení života, v tom nevidím žádnou ctnost.

Tzv. hospodářským zvířatům vzali lidé osobní i evoluční svobodu, redukovali je na výrobní jednotky, zavřeli ve tmě a betonu velkochovů a po krátkém životě, kdy každodenní realitou je strach, nuda, bolest a osamění, je pošlou na popravčí linku v jatečních závodech. Tohle je teror. Skutečný a chráněný. V kultuře, ekonomice i politice. Posvěcený nadřazeností člověka veškerému jinému životu a z této nadřazenosti i beztrestný.

Seru na takovou ochranu i posvěcení.

Kapitola Druhá: K čemu jsou zákony tam, kde peníze vládnou? (Gaius Titus Petronius)

Je toho mnoho, co můžeme dělat ku prospěchu zvířat, aniž bychom porušovali platné zákony, ale jsem přesvědčený o tom, že to nestačí a také, že důvěra ve změnu stavu zákonem, je-li zákon chápáný jako základní prostředek a cíl, je kontraproduktivní. Snad je dokonce kontraproduktivní vždy. Vždyť kdo má zákon ve své moci? A jak daleko nás pustí?

Nevidím za sedmero hor, řek a lesů. Jen na základě toho, co vidím, o čem a jak přemýšlím, docházím k tomu, že svět, který si v takové míře buduje a drží mentalitu pracovního tábora, tržnice a jatek, nemůže být narušený souhlasem a spoluprací. Musíme žít proti a mimo takové mentalitě. Ve slovech i v činech sabotovat a bojkotovat kulturu, ekonomiku a politiku zneužívání zvířat včetně té, která se tváří jako jejich ochrana. Uvědomit si, že život zvířat není zboží, komodita ani účetní položka a že život patří té nebo tomu, kdo jej žije a to bez ohledu na to, kdo s ním manipuluje nebo si dělá vlastnické nároky.

Narození

Slunce je za obzorem, nebe hvězdnaté, vzduch páchne po hnoji a močůvce, v chlévě se narodilo telátko. Oči má černé, tak do hloubky, že nelze dna dohlédnout. Dýchá ztěžka. Chraplavě. Nebyl to lehký porod.

Krávy se mohou dožít i 20-21 let. Tahle máma má čtyři roky, druhé telátko, ale už končí. Bolavé klouby a hřbet, zánět mléčné žlázy. Telátku se zastavil dech. Muž v montérkách, žena s šátkem schovávajícím vlasy, oba v gumových holínkách, zvedají telátko za zadní nohy, drží je hlavou dolů a houpají s tělem bezvládným, aby uvolnili dýchací cesty. Pomohlo to. Žena bere kýbl se studenou vodou a vylévá ji na telátko.

Máma leží na betonu s trochou slámy, unavená, telátko ji nezajímá. Měla by vstát, začít je olizovat, jemně postrkovat hlavou, pobízet ke zvednutí a dávat vemenou k prvnímu napití, ale nechce. Žena bere lopatu a silně ji udeří přes vyhrzlou dělohu. Kráva zabučí a snaží se vstát, ale ani bolest ji nedokáže postavit na nohy. Kolem nohy jí omotají řetěz a traktorem vytáhnou ven k hromadě hnoje. Tam ji nechají. Bude umírat a dívat se na hvězdy. Jediný způsob jak uniknout řeznickému noži je zemřít dříve než se zařízne.

Do pravého ucha zavěsí telátko kovovou a do levého plastovou, žlutě zbarvenou známku s kódem ČR, identifikačním číslem a logem ČMSCH a.s. (Českomoravského svazu chovatelů). Už není telátko, udělali z telátka stroj na mléko. CZ 053563924.

O bolesti a rozumu

Před lety jsem v dokumentu „Tresty smrti“ viděl muže z africké vesnice, který ukradl příbuznému televizor a peníze. Soud byl rychlý a tvrdý. Několik jiných jej drželo a jeden z nich mu nožem uřezal ruce v zápěstí a nohy v kotníku. Řezaný kvílel a řval bolestí. Právě tou bolestí jej trestali a právě pro tu bolest to dělat neměli. Nikoli pro to, že možná uměl číst, počítat a jeho mozkový potenciál je větší než potenciál laboratorní inbrední myši C3H/DiSn. Myslím, že jen málokterá lidská bytost, pokud vůbec nějaká, která by chtěla zabránit bolesti toho člověka, činila by tak poukazováním na to, že ten člověk umí číst, ale často se setkávám s lidmi obhajujícími zneužívání zvířat a s tím i spojené působení bolesti, argumentem, že to tak nesmíme brát, že ta zvířata z toho nemají rozum.

Přemýšleli jste, kde by dnes byl člověk, kdyby nějaký jiný živočišný druh měl větší schopnost manipulace, kdyby jej zotročil, vzal mu možnost evoluční svobody a vnutil vlastní směr podle svých potřeb, domnělých nebo skutečných?

Kupříkladu by byl člověk chován na maso, tuk a samice také k produkci mléka. Křížením a výběrem by byli vybíráni jedinci s těmito předpoklady, inteligence by byla jako nežádoucí potlačována, manipulací s životním prostředím, krmením a aplikací drog by se posiloval žádoucí výsledek chovu. Člověk by byl určen k zužitkování a těm, kteří by se odmítali účastnit trápení v chovu a vraždění na jatkách, by se říkalo: Nebud' sentimentální, jsou to jen lidi.

Chceš-li být skutečnou pomocí ostatním zvířatům, začni přemýšlet ve své kuchyni. Veganství není věc názoru, není to jako rozhodnout se, jestli si dnes vezmu podprsenku modrou nebo bílou s hnědými proužky nebo půjdu naostro. Je to život v dobrém, odmítnutí účastnit se zlého. Tvzením, že je to jen tvoje věc, jestli jíš nebo nejíš maso, a proto je v klidu můžeš jíst nebo nejíst, podvádíš sebe sama. Je to falešné alibi.

Není to snad především věc těch, které zabíjíš?

Nevěřím, že k lepšímu může vést zákon a jeho represivní ochrana zvířat, protože to je řešení silou a strachem bez směřování k něčemu bez síly a strachu (Zákon stojí a zůstává na síle a strachu. Bez nich není nic.). Stejně nevěřím v namlouvání mocných (říkám tomu strategie asslick), protože to vede k selekci argumentů (citových i rozumových) podle jejich líbivosti bez ohledu, nebo s malými ohledy, na míru jejich pravdivosti a poctivosti a dříve či později to zpracuje, zkorumpuje a změni na bezmocnou každou myšlenku a každého člověka, pokud v namlouvání si mocných neustanou.

Jsem přesvědčený, že osvobození zvířat (pokud je možné) jako skutečné a trvalejší změny, nelze dosáhnout pouhým bojem za osvobození zvířat, protože to, co se se zvířaty děje, není separované ani nezávislé od zbytku světa, jeho problémů a řešení.

Z časových důvodů uvedu jen jeden příklad. Co chcete po ženské, která vstane ráno v šest, nachystá dětem svačinu, na osm nebo deset hodin jde do práce, která ji nebaví, ubíjí a otupuje a o kterou se ještě bojí, pak jde domů a počítá prachy na jídlo a pro děcka na školní pomůcky, uvaří, vypere, vypne se u telenovely, potom se podívá na zprávy v televizi a vidí tam záběry z jatek, kde se mlátí zvířata nebo je někdo řeže ještě živé a v další zprávě se dozví, že ceny energie a s tím i všechno ostatní zase půjde nahoru. Jídlo, nájem, doprava... Která zpráva bude pro ni horší? Kolik prostoru a síly jí zbývá na soucit? Kolik prostoru a síly jí zbývá na uvědomění si souvislostí?

Kapitola Třetí: Ber slepici a běž!

Osvobození zvířat není věc názoru. Je to boj o život. Ztratíme-li toto vědomí, bude to jen diskuze kolem zkažených životů a mrtvých těl. A občas petice.

Je důležité dělat přímé akce, ale stejně důležité je mluvit o tom, proč je děláme. Mluvit o tom, že není normální, když jsou na takových a podobných místech držena zvířata, v takových podmínkách a za takovým účelem, ale to, že jsme je z těch míst odnesli, normální je.

Těm, kdo namítají, že záchrana 11 nebo 300 nebo jen jediné slepice je jen symbolická, odpovídám otázkou: Když se bude ve vodě topit 300 lidí a vy vytáhnete jen jediného nebo jedinou, bude to jen symbolické?

Přímé záchrany zvířat mění přítomnost místo snění o možné lepší budoucnosti. Nejsou o abstraktních, ale o konkrétních životech. Drží se skutečných priorit a rozbíjí falešné. Záchrana života je důležitější než majetek, zákon, většinová vůle nebo demokratická volba.

Můžete jít do přímé akce skrytí za maskou. Nosil jsem ji a někdy ještě nosím. Díky skryté identitě můžete pracovat déle a udělat více, protože vás nikdo nepozoruje, nehlídá, nepokutuje, nešikanuje, nezavírá. Proč tedy otevřené záchrany?

Protože je to silnější vzepření se. Více konfrontace se společnostmi, jejich hodnotami a rolmi, které tyto hodnoty určují. Jsem (podle zákona) na cizím pozemku, беру cizí majetek, jsem tedy zloděj, ale říkám, že zloděj nejsem, protože zvířata, která odnáším, nejsou majetek a nelze si je jako majetek nárokovat. Nerespektuji status quo, které chrání, podporuje a legitimizuje zneužívání zvířat. Neutíkám, neskrývám identitu, na kameru říkám své jméno a rodné číslo, záznam akce zveřejňuji.

Je mnohem snazší identifikovat se s tou hrůzou (která mi svírá pěsti tak, že bych dodýchal), když je vidět tvář, která je v té hrůze se zvířaty. A je mnohem těžší tu tvář demonizovat, stejně jako v protipólu si ji idealizovat.

Otevřené záchrany (jak je chápu a dělám) nejsou v rozporu a nestojí proti anonymním záchranám. Vzájemně se doplňují. Protože zvířatům je jedno, jestli je zachraňuješ v masce nebo bez masky.

Support Animal Liberation Front.

Text věnuji mému příteli I., aby věděl, že stojím při něm. (2.6.2009)

Nepřekročit zákon, znamená-li jeho překročení, že pomohu někomu v nouzi, trápení, ohrožení života, v tom nevidím žádnou ctnost.

Měl jsi nehodu při záchraně kuřete. Mohl bys nám o tom povědět?

Bylo to v Rakousku při rešerši v dvoupatrové hale, odkud jsem doufal, že vezmeme i několik slepic. Měl jsem náročný týden, za sebou několik hodin za volantem, den předtím jsme byli asi v pěti objektech a tohle byl tu noc druhý objekt. To, co se stalo, bylo mou neopatrností a snad i důsledkem mé celkové únavy. Nedokázal jsem se zastavit, málo spal a hodně pracoval.

Jistil jsem žebřík dvěma lidem přede mnou a pak sám lezl po nezajištěném žebříku. Když jsem došlápl na poslední příčku a chtěl přelézt na budovu, tak žebřík sklouzl, složil se k zemi a já s ním. Padal jsem zády k zemi a nohy se mi dostaly mezi příčky. Z výšky asi 4 metrů a na beton.

Výsledkem je trojnásobná tříštivá zlomenina paty a zborcení klenby chodidla. V nemocnici mi nohu dali na pět dní k ledu a poté jsem šel na operaci. Kousky kostí k sobě zadržovali, dali mi do nohy devět šroubů, které v ní zůstanou už natrvalo, vzali mi kus pánevní kosti, kterou vyplnili díru v patě a protože to nestačilo, tak zbytek doplnili keramikou. Protože jeden drát se dostal nějak špatně mezi kosti, měl jsem další den ještě jednu malou operaci. Lékaři mi řekli, že s tou nohou už budu mít problémy pořád.

Teď jsem již zpátky z nemocnice, ale většinou jen ležím s nohou nahoře, protože mi v jiné poloze hodně rychle a bolestivě oteče a dostane takovou veselou a zdravou fialovou barvu. Po operaci bohužel došlo ke komplikaci a část chodidla (nárt a tři prsty) jsou zasaženy osteoporózou.

Myslím, že vzhledem k výšce, charakteru pádu a povrchu, na který jsem dopadl, tak jsem měl velké štěstí. A určitě mi hodně pomohli i roky tréninku martial arts, které mě naučily rychle reagovat i techniky pádu. Teď mě čeká rehabilitace a pak se vrátím k investigacím a záchranám. Netrápím se tím zraněním, ale tím, že mě zdržuje od práce.

Z prvního objektu, kde jsme tu noc byli, odnesla moje kolegyně a kamarádka v náruči jedno kuře, pár dní po mé nehodě se přátelé ze *SaboTiere* vydali do drůbežárny, kde se mi stala nehoda a zachránili tam dvě slepice a pak ještě v jedné záchraně jich vzali 13. Mám tedy hodně důvodů k úsměvu.

Abolicionismus, veganství a anarchie v ochraně zvířat

(přednáška na festivalu „Otevři oči 2007“ v Praze a ve Zlíně)

Vzpomínám, jak jsme v dětství s kamarádem chytili kdesi na stavbě myšku. Vylezli jsme s ní na střechu olomoucké kuželkárny (jako děti jsme na té střeše trávili hodně času), přivázali jsme jí provázek na ocásek a hráli si s ní. Když se od nás rozběhla, kousek jsme ji nechali, pak jsme ji pomalu táhli zpět, nebo jsme trhli, a měli legraci z jejího boje o život.

Chodili jsme po střeše, tahali ji za sebou, pak jsme i běhali, spouštěli jsme ji ze střechy, zase vytahovali nahoru, rozhoupali ji do stran, točili s ní nad hlavou a nakonec jsem s ní praštil o zed'.

Na začátku naší hry se myška snažila utéct. Potom už se jen třásla na místě. Přece jsme viděli, že má strach, že se snaží uniknout těm velkým dětským rukám, dostat se do bezpečí. Tak proč jsme ji nenechali? Protože to bylo zábavné a zajímavé? Protože její strach, bolest a život byly jen strachem, bolestí a životem naší hračky? Jak to, že mě to tenkrát vůbec nebolelo? Až dnes.

Otroctví

Chci-li přímo, a chci, pojmenovat vztah většiny lidí ke zvířatům na farmách, v laboratořích apod., tak, jak jej vidím, musím mluvit o otroctví. Být v otroctví znamená být zbavená nebo zbavený osobní svobody a být obchodovatelným majetkem. Znamená to, být v cizím vlastnictví.

V otroctví může být pouze ta nebo ten, kdo má své vlastní životní zájmy, protože jen taková nebo takový může být zbavená nebo zbavený osobní svobody. Protože i jiná zvířata, nikoli pouze člověk, mají své vlastní životní zájmy, jsou schopna o sobě rozhodovat, kam a kudy jít, koho se dotýkat, čemu a komu se vyhýbat, s kým se pomilovat, protože jsou schopna svobodného života a protože život patří jenom té nebo tomu, kdo jej žije, bez ohledu na živočišný druh, mluvím o jejich zotročení tam, kde si je člověk nárokuje do majetku. Protože jsme schopny a schopni žít, aniž bychom jim tohle všechno rozbili či vzali, je jejich zotročení zbytečným násilím.

Současně platná legislativa ČR mluví stejně jako já o otroctví, i když v jiných rozměrech a eufemisticky. Definuje zvířata jako „*živé tvory, schopné pocíto-*

vat bolest a utrpení” (1), přičemž člověka pro účely tohoto zákona za zvíře nepovažuje, jako by bylo možné považovat jej za něco jiného.

Zákon tedy, ve své vlastní definici, přiznává zvířatům život a určitou vlastní schopnost prožívání života a zároveň je považuje za majetek. Neříká, že prasce, pes nebo potkan jsou něco jako židle, traktor, skalpel nebo peníze. Považuje je za živé věci. Ublížíte-li zvířeti, které má někdo jiný v majetku, můžete být stíhané nebo stíhaní za poškozování cizí věci. To je právní i faktické otroctví i schizofrenní přiznání k němu.

Být v otroctví nutně neznamena žít v krutosti, ale vždy je to ztráta možnosti moci o sobě rozhodovat. Zvířata na farmách, v laboratořích a dalších místech, nejsou zbavená jen svobody osobní, ale i evoluční. Mění se vlastnosti zvířat a jejich životní cykly jako by to byly jenom výdělečné hračky.

V 80. letech byla prsní svalovina 10% váhy průměrného kuřete, dnes to je již 21%, a očekává se, že to půjde až ke 30%. (2) Prasnice má (jazykem debility) v jednom vrhu 10 až 16 selat; to znamená více než má funkčních struků, a za rok prasnice (je-li kvalitní reprodukční jednotkou) vrhne 2 až 2,5x. Jejich život se točí v násilném umělém oplodňování a rození, pořád v jednom kruhu, dokud nejsou zcela vyčerpané. Pak je hodí na korbu nákladáku a odvezou k pobití.

FAO odhaduje, že v roce 2003 bylo na celém světě zabito více jak 50 miliard různých zvířat kvůli získání jejich těl pro lidskou konzumaci. Odhad je na základě zpráv z více jak 210 zemí a státních území a je důležité si uvědomit, že se jedná o silně redukované číslo kvůli některým zemím nebo územím, které o statistice neinformovaly, kvůli vyloučení některých druhů a zvířat ze zabíjení (nejsou např. započítána žádná vodní zvířata) a také nejsou započítána zvířata, která nezvládla svou živočišnou výrobu. (3)

V blízkosti Mekky byly uvedeny do provozu největší jatky na světě s denní kapacitou až 200 tisíc zvířat a předpokládá se, že budou zaměstnávat až 100 tisíc lidí. (4) Danish Crown jako první společnost na světě zprovoznily plně automatizovanou vepřovou zabíjecí linku s maximální pracovní kapacitou 360 - 400 prasat za hodinu. (5)

Navíc je důležité si uvědomit, že ALF není jenom o záchranách zvířat.

Podporuješ ALF?

Nejen, že podporuji. Považuji se za součást Animal Liberation Front. V loňském roce jsem byl trestně stíhán s možností odnětí svobody až v délce jednoho roku za propagaci ALF v televizním dokumentu Pokusná zvířata. Nakonec trestní stíhání zrušila státní zástupkyně.

Realita.tv informuje o našich padlých i o těch, co jsou v kriminále. Překládáme do češtiny a slovenštiny zprávy o akcích z Bite Backu i odjinud. Překládáme texty z historie i teorie ALF. Teď zrovna přemýšlím nad překlady některých kapitol z knihy *From Dusk 'til Dawn* od Keith Manna, kterého tímto i zdravím a knize dělám reklamu.

Myslím, že je důležité otevřeně konfrontovat demonizaci těchto aktivit. Ať už ze strany státu, průmyslu, neziskového sektoru, většinového nebo menšinového názoru. My jsme antiteroristické, nikoli teroristické hnutí.

Udělal jsi první otevřenou záchranu lišek; mohl bys nám povědět o této akci?

Nemyslím, že je důležité, že jsem byl první. Nejsem závodník. Prostě jsme z jedné malé farmy vzali šest lišek, které tam měli pravděpodobně na zkoušky norování a rozvezli jsme je do několika míst, kde jsme je pustili na svobodu. Doufám, že se mají dobře. Jen je mi líto, že při akci samotné došlo ke komplikacím, takže jsme museli rychle zmizet a nemohli jsme vzít více zvířat.

Děláš většinou otevřené záchrany ze slepičáren? Proč si vybíráš tento typ farem?

Výběr zvířat a stejně i jejich počet určuje to, pro jaká zvířata a pro kolik jich máme zajištěný domov a jaké máme možnosti jejich transportu.

Jak se vyhýbáš zatčení?

Nevyhýbám se. Netěším se. Nebojím se. Neposeru se.

Jak jsi utvořil open rescue team?

Žádný open rescue team neexistuje. Otevřené záchrany dělám jenom já a to s několika skupinami svých přátel, kteří si přejí zůstat v anonymitě. Jeden čas to vypadalo, že otevřené záchrany bude dělat více lidí, ale pak jsem byl trestně stíhán za obhajobu a propagaci ALF a rozmysleli si to. Teď je k otevřeným záchranám ochotná jen jedna dívka.

Říkám to s lítostí, ale s respektem k těm, kteří zůstávají v anonymitě. Vážím si jejich práce i jejich podpory mé práce. Koneckonců, sám jsem dlouho pracoval *behind the mask*. Došel jsem ale k závěru, že vystoupím-li ze stínu, bude to zvířatům více ku pomoci.

Neskrývám svou tvář ani jméno, mluvím a píši o tom, co vidím, fotím a natáčím na farmách, proč z nich odnáším zvířata, dělám veřejné workshopy, kde učím průzkum terénu, jak se pohybovat, jak komunikovat, jak vnikat do budov, jak rozmísťovat hlídky, jaké používat vybavení, na co si dát pozor, jaké jsou policejní techniky při ohledání místa činu a jaké u výsledku. Snažím se inspirovat a motivovat další lidi v ČR a na Slovensku k rešerším a záchranám. U několika se to podařilo.

Jaké jsou podle tebe výhody (pozitiva) otevřené záchrany oproti ALF akcím (nájezdům)?

Zvířatům, která vezmeš někde z farmy, je úplně jedno jestli máš masku nebo si bez masky. Ale open rescue je větší naděje na společenskou změnu. Samozřejmě jen tehdy, když není chápána pouze jako přímá akce, ale i jako součást osvěty. Je důležité dělat přímé akce, ale stejně důležité je mluvit o tom, proč je děláme. Mluvit o tom, že není normální ta obrovská bída a trápení, v které jsou přinuceny žít miliardy zvířat, ale je normální, když je v té bídě a trápení nenecháme.

V open rescue je více konfrontace se společností, která chrání a podporuje zneužívání zvířat. Můžeš vidět člověka, který se neschovává, neutíká. Je to, podle mého, silnější vzepření se. A je těžší nás demonizovat.

Ale moje open rescue nestojí ani proti ani mimo Animal Liberation Front.

Zvířata jsou redukována na výrobní jednotky, zavřená ve tmě, betonu a po krátkém životě, kdy každodenní realitou je strach, bolest, nuda a osamění, jsou jejich konečnou stanicí popravčí linky jatečních závodů.

1) Zákon č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání.

2) Joel Achenbach: Masitá kuřata, *National Geographic*, duben 2005 (V 80. letech tvořilo maso z prsou 10% váhy průměrného kuřete, dnes to je již 21%, říká John Hardiman, genetik z firmy Cobb-Vantress v arkansaském Siloam Springs. „Považuji za jisté, že dospějeme ke třiceti procentům, což je patrně trochu blíž k dnešnímu stavu krocanů a krůt,” dodává Hardiman.)

3) Statistická databáze FAO - zemědělství - <http://faostat.fao.org/faostat/collections?subset=agriculture>

4) *Fleischwirtschaft*, 80, 7/20005) *Schlachtlinie für Schweine komplett*, *Fleischwirtschaft*, 2001, č. 5, s. 111-115

Člověk a zvíře

Ptát se, jestli dávám život člověka na úroveň života zvířete je pochybené. Máte raději jablka nebo ovoce? Co je to za otázku? Jablko je přece ovoce. Stejně i člověk je zvíře. Jeden z mnoha živočišných druhů. Neshledávám na tom nic urážlivého, ale znám spoustu lidí, dokonce většinu, které a kteří se distancují od svého příslušenství a je-li jim připomenuto, urážejí se a urážejí.

Člověk je přece úplně jiný než zvířata, říkají. Nemohu srovnávat člověka s potkanem nebo krávou. Mohu. Pojem - zvíře - je dostatečně obsáhlý, aby se vešla ploštice, člověk, delfín i slon. A potkan s krávou taky. Do tohoto pojmu jsme zahrnuti a zahrnuti na základě společných znaků, které nepopírají rozdíly. Delfín není ploštice, potkan není kráva, člověk není slon. Ale všechny a všichni jsme zvířata. Bez urážky.

Jistě, máme jiný rozsah vědomí a sebevědomí, různé schopnosti a různé možnosti rozvoje. Jiné tvary, tuhost ochlupení. Ale nejsme si cizí.

Možná jsme méně schopny a schopni soucítění s jinými živočišnými druhy, tak jako pláceme více pro bolest své mámy než pro bolest mámy z protějšího bytu, ale to není důvod vzdálenější bolest působit nebo ji přehlížet nebo jí dávat hodnotu svou místo hodnoty toho, kdo ji prožívá nebo té, která ji prožívá.

Když vypíchneš oko krávy, bude ji to bolet, jak to jen krávu bolet může. Když vypíchneš oko člověku, bude jej to bolet, jak to jen člověka bolet může.

Co více potřebujeme vědět k tomu, abychom nepůsobili bolest tam, kde nemusíme.

K tomu přidávám, v trochu dovysvětlujícím rozměru, že většina lidí, když slyší slovo zvířata, tak vlastně slyší podlidi a když slyší slovo člověk, tak slyší nadzvíře.

Abolicionismus

Cestou z otroctví je zrušení otroctví. Zde je nutné začít rozlišovat mezi humánním otroctvím, mezi hrou na osvobození zvířat a mezi osvobozením zvířat.

Welfare uznává nadvládu člověka nad jinými zvířaty, nepochybně otroctví, ponechává je legálním i legitimním, drží je vchodu, jen se snaží, aby otroctví bylo humánní, ať už to znamená cokoli.

Do jakých rozměrů až může dojít taková logika je poznat např. na tom, že považuje za lepší - odebrat krávy tele okamžitě po narození než po dvou týdnech, protože jejich instinktivní vzájemná vazba je po dvou týdnech silnější než okamžitě po narození, tedy je to menší trápení-. A mají pravdu. Bezchybná logika, když uvažujete pouze v možnostech zotročení.

Včera se mě tady někdo ptal, co doporučím těm, kdo chtějí jíst maso, vejce, mléko, ale nelíbí se jim způsob, jakým se se zvířaty dnes většinou zachází. Jestli jim doporučím otraviny např. z ekologického držení zvířat. Řekl jsem, že v žádném případě. Doporučím jim jeden, dva, nebo kolik budou chtít a moci veganských dnů v týdnu. To přeci není tak náročné. Navíc to učí a nechává přemýšlet nad odmítnutím či přijetím otroctví. Nezůstává to pouze v logice jeho přijetí a případné regulace.

Veganství není vegetariánství

Můžeš se donekonečna přetahovat o legislativní úpravy, o zlepšování podmínek pro ty, kdo mají být svobodné a svobodní, ale můžeš se stát veganou nebo veganem a propagovat a žít veganskou kulturu. Proč se rvát za lepší otroctví a vraždy, když je můžeš jednoduchým krokem zastavit?

Rozhovor pro časopis Acción Vegana 11 / 2008 (Španělsko)

Jaké je hnutí na ochranu zvířat v ČR?

Z velké části uzavřelo kompromisy a spolupracuje s obhajobou zneužívání zvířat a zdůvodňuje to strategií. Je zkrocené a welfare. Plné fráze. Zaměřené více na popularitu a méně na obsah.

Pokud se týká přímých akcí, nejvíce se toho děje v oblasti nošení triček ALF a řečnění na koncertech a internetových diskuzích.

Především, podle mého názoru, schází uvědomění si toho, že ve společnosti, která má etické normy nastavené podle pravidel trhu a zvířata vnímá jako svůj majetek, musí být ochrana zvířat jak praktický odboj, tak i politický boj.

Nemluvím o peticích, lobování u mocných apod. To vede k rozmělnění síly a dříve či později zkorumpuje a změní na bezmocnou každou myšlenku. Ochrana zvířat není šachová partie a zvířata nejsou figurky. Je to boj o život. Ztratíme-li toto vědomí, bude to jen názor proti názoru. Stejně tak nejsou šachové figurky ani lidé, k nimž se obrácíme.

Věřím, že to, co může vést k lepšímu je politická práce ve smyslu vytváření silných sociálních nebo politických hnutí, které nebudou hrát podle pravidel, ve kterých je život pracovní tábor, tržnice a jatka.

od vraždy? Podvědomá a zároveň vědomá marketingová strategie? Myslím, že od každého trochu.

Neměli bychom zapomínat, že zvířata jsou i v tomto způsobu držení produktem, komoditou a účetní položkou a že je zabijí.

Základní otázkou, kterou bychom si měli položit, je, co potřebujeme k životu. Maso, mléko, vejce, med? Ne. Medvědy na kole a tuleně v trenýrkách? Ne. Kožich? Ne. Experimenty na zvířatech? Ne. Nepotřebujeme. A kde není potřeba, není důvod, a kde není důvod, není omluva. Proč bych se měl rozhodovat mezi vejcem a lepším vejcem, když mohu žít bez vejce i lepšího vejce? Proč bych se měl rozhodovat mezi ošklivým a méně ošklivým zneužitím, když nemusím zneužít vůbec?

Bez komentáře:

Zvířata byla dána lidem do rukou, říká se v bibli. To znamená, že tyto ruce je mají chovat a ošetřovat, ne se k nim chovat jako ke stroji. Jen ten, kdo ve zvířeti, stejně jako v rostlině vidí tvora božího, který má splnit své úkoly v životních společenstvích, ekosystémech, který má také sloužit člověku a jeho potřebám, avšak bez ponížení na otroka lidské zvůle, má chovat zvířata. Jen tento bude mít trvale vysoké výkony z chovu zvířat.

Gerhardt Preuschen: Alternativa pro předvídatelného zemědělce: Přechod na ekologické zemědělství, MZ ČR, 1990

„Tady nám roste biomaso.“

Komentář u fotografie, na které se farmář M. Knápek, dívá na dobytek na pastvě. Miloslav Vohralík: Šťavnaté telecí z ekologické farmy, České biopotraviny, FOA + MZ ČR, 1995

1) Kynismus = starořecký myšlenkový směr vyznačující se přímostí, otevřeností, jednoduchostí, někdy až tvrdostí.

2) Kokcidioza = parazitární onemocnění drůbeže. Antikokcidika mají prokazatelné negativní účinky na imunitní systém.

3) www.pro-bio.cz

4) Dipl. Ing. Reinhard Geßl, předseda Svazu pro přirozený chov zvířat, Rakousko: Etická odpovědnost zemědělce - ochrana zvířat na základě přirozeného chovu, Bulletin ekologického zemědělství č. 25, PRO-BIO Svaz ekologických zemědělců, Šumperk, listopad 2003

Nejlepší ochranou zvířat není zákon, ale veganství a uvědomění si toho, že přes všechnu bídu a trápení mimolidí, veganství není všechno, ale je to součást celku.

Mnoho lidí považuje veganství za součást vegetariánství. Nesouhlasím. Veganství překračuje vegetariánství nejen mírou vzhledu na zbytečné trápení a zabíjení zvířat, ale také svým potenciálem. Vegetariánství je pozitivní v tom, že odmítá konzumaci masa, a s tím spojené zabíjení, a negativní v tom, že neodmítá a napomáhá konzumaci mléka a vajec, a s tím spojenému trápení a zabíjení. Právě proto je důležité popularizovat a šířit veganství nikoli jako součást vegetariánství, ale jako samostatný kulturní směr.

Produkce mléka je nedělitelně spjatá s proléváním krve. Opotřebované krávy, přebyteční býčci a telátka, ty všechny a ti všichni, končí na jatkách. Mléko je vražda. Pokud pijete mléko, jíte jogurty a sýry, patříte k těm, kdo roztáčí a drží v chodu krutý kolotoč. Mléko krav je výživou pro telátko a v tom je i jeho jediná hodnota. Není to zemědělská komodita. A smysl života krav není v produkci mléka. Až kolem vás, vegetariánky a vegetariáni, projede transport na jatky, budou v něm i vaše zvířata. Jen někdo jiný je podřízne a sní.

Stejně tak mají vegetariánky a vegetariáni plnou odpovědnost např. i za slepice umírající vysílením při snášce vajec a kohoutky zlikvidované v prvním dnu narození přímo v líhních plynem nebo rozsekáním za živa rychle rotujícími břity, protože kohoutci vajíčka nesnášejí, tudíž jsou zbyteční.

Násilí

Půjdete třeba na procházku městem. Sluníčko, pohoda a tak. Uvidíte někoho, jak bije někoho jiného, co uděláte? Půjdete dál? Zastavíte se? Pomůžete? A rozhodnete-li se pomoci, jak? Před vámi ten, kdo je obětí, už bude bez síly, jen ztvrdlý a schoulený, ležet na zemi a držet pod ranami.

Můžete zkusit diskutovat s tím, kdo bije. Jakože ať toho nechá, že to bolí a ubližuje. Třeba se zadaří a přestane, ale co když ne? Zůstanete jen u diskuze?

Před pár lety vznikla skupina *Only One Solution* (O.O.S.) vycházející z přesvědčení, že svět není jen o člověku a že pokud jeden živočišný druh působí

kolem sebe tak velké množství trápení, je k obecnému prospěchu zničení takového živočišného druhu.

Ve svém manifestu uvádí, že nejsou vedeni a vedené nenávisť, jen, že není jiná cesta. Říkají, že historie a každodenní realita ukazují, že se nelze spoléhat na lidský soucit, že lidé se nikdy nevzdají nadvlády nad nelidmi, že síla je příliš návyková a nadvláda příliš pohodlná, že záchrana několika zvířat, včetně změny několika lidí, je nedostatečná. A jak přijdou ta zvířata, jež jsou teď v trápení, k našemu čekání?

Přijmeš-li fakt, že svět není vlastnictvím člověka a podíváš-li se takto na svět a působení člověka v něm, zbavený všech člověkem vytvořených morálních i amorálních pravidel, přestane se zdát toto řešení šílené nebo přinejmenším více šílené než to, co se světem udělali lidé.

Abyste si uvědomili míru té bídy, zkuste si představit, jak by to vypadalo, kdyby se lidem vrátilo všechno to, co dělají jiným zvířatům.

Jsem přesvědčený, že rešerše a záchrana zvířat, v masce i bez masky, mají větší sílu i potenciál než atentáty. Nejen kvůli většinovou kulturou chybně vytvořené hodnotě lidského života, která jej dala jako střed všeho, a s tím souvisejících strategických důvodů. Nebo kvůli tomu, že bych věřil, že člověk je ve své podstatě dobrota sama a k tomu máme volat jen mírovou cestou, protože si tím nejsem jistý. Nebo proto, že bych čekal, až pochopí stá opice. Jen nevím o ničem, co by selhávalo v převrácení bídy a hrůz více než vraždění, byť i regulované. Také můj cit je jinde a já jsem s ním, i když rozkývaný.

Násilí v ochraně zvířat před násilím má svou momentální a možnou pozitivní hodnotu, ale minimální potenciál k větším a trvalejším pozitivním změnám. Jako každá válka, byť i spravedlivá.

Je také důležité si uvědomit, co dělá válka s těmi, kdo válčí a jak snadno může i sebeobrana sklouznout do represe.

Bohužel se obávám, i s ohledem na předchozí, že dokud neuznáme oprávněnost i ozbrojeného boje na obranu i jiných zvířat než jen člověka, budou řeči o tom, že uznáváme hodnotu jejich života stejně jako život člověka, jen lží a pokrytectvím.

žila a chovala se tak, jak je jim od přírody vrozeno a za to, že jsou chována v souladu se svými vrozenými potřebami se odměňují vitalitou a dobrým zdravím, jehož výsledkem jsou chutné produkty, které můžeme užívat s dobrým svědomím (3) a že právo využívat zvířata a zabíjet je si smíme osobovat jen tehdy, je-li zároveň spojeno s povinností péče o zvířata. (4) Tento způsob držení zvířat je blíže jejich přirozeným potřebám, to ano, ale i on je zásahem a narušením přirozeného běhu jejich života a jejich destrukcí, zvířata jsou zdravější než-li v méně šetrném způsobu držení, samozřejmě, ale tvrdit, že svým zdravím se odměňují, aby byla chutnější, to se mi jeví jako velmi perverzní logika. To, že se k někomu chovám slušněji, než někdo jiný neznámená, že jej mohu s dobrým svědomím zabít a na mrtvole si pochutnat. Zkusme si, pro lepší ilustraci, představit, že někdo unese a zabije osobu vám blízkou a bude tvrdit, že neudělal nic zlého, protože než ji zabil, choval se k ní hezky. Co je to zvrácenost, která spojuje povinnost péče s právem zabít pečované?

Kdysi jsem byl, společně s jedním ekologičtěji hospodařícím zemědělcem, hostem na besedě, kde tento pán vyprávěl, že má dobytek na maso, že má svoje zvířata rád, že u něj je dobytek na prvním místě, že i na jatky je veze osobně. Řekl jsem mu, že kdyby měl ta zvířata rád, tak je na jatky nevezme. Vyprávěl mi, jak s ním zvířata jdou na smrt klidně a bez odporu. A proč by nešla, když mu důvěřují?

Dalším argumentem, jenž má vytvářet pozitivní náhled na držení a zabíjení zvířat, a to nejen v ekologičtějších drženích, je, že *bez člověka by nebylo chovu zvířat. Je třeba si uvědomit jednu věc: hospodářská zvířata vděčí za svůj život zejména té okolnosti, že my lidé chceme jejich maso, mléko nebo vejce využít jako potraviny. Bez lidského zájmu by ve stájích a na pastvinách nebyly ani krávy, ani prasata, ani drůbež. (4) To je lež a hloupý žvást. Ani krávy, ani prasata, ani drůbež nevďečí za svůj život tomu, že lidé chtějí jejich maso, mléko nebo vejce*

Českou biopotravinou roku 2004 se stal uherák. Mluví se o něm jako o biouheráku, ale to je klamavá reklama. Biouherák lže. *Bio* je z řeckého *bios* a znamená *život*, pochybuji, že jej nalezneme ve zpracovaném mrtvém praseti. Proč se tedy mluví o biomase, biojeheňčím, biouheráku? Proč ten náznak, že zabitím zvířete neutrpěl jeho život? Je to jakési podvědomé uvědomění si zbytečnosti a neoprávněnosti tohoto zvyku? Je to distanc

Biouherák lže!

Přednáška na Vegetariánském dni 2005 v Praze

Kdysi jsem jedné dívce, která mi povídala, že jí jenom maso z biochovů, protože velkochovy jsou hrozné a ona s nimi nechce mít nic společného, řekl, že kdybych byl v cele smrti, byl bych rád, kdyby byla polstrovaná, s kabelovou televizí a každý večer s připuštěním. Je to lepší, než kdyby mi po obličeji běhali krysy, ležet ve špíně a o hladu a dostávat přes držku od zatrpklého dozorce. Je to milionkrát lepší, ale účel a smysl je stejný.

Chtěli byste být židovkou, jehovistou, německým antifašistou nebo cikánským děvčátkem třeba v Osvětimi, kdyby v ní bylo uklizeno? Předpokládám, že nikoli. Byly by plynové komory v pořádku (pokud tedy byly), kdyby zabíjeli rychle a bezbolestně? Nebyly. Samozřejmě, je to lepší, než Osvětim plná vši a plyn, který Vás zabíjí tak pomalu, že mlátíte hlavou o dlažbu, aby už byl konec, ale lepší neznamená dobré.

Vypráví se příběh o Alexandru a Diogénu ze Sinópy. Alexandr při projíždce na koni spatřil Diogéna, jak se nohou přehrabuje v hromadě kostí i otázel se, proč tak činí a Diogén mu odpověděl, že přemýšlí jaký je rozdíl mezi kostmi Alexandrova otce a jeho otroků. Ačkoli je Diogén mým oblíbeným kynikem (1), zde hledal špatně. Rozdíl není v kostech, tedy ve smrti, ale v životě.

Ekologické zemědělství, lépe ekologičtější zemědělství, je ve vztahu ke zvířatům ohleduplnější než většinové. Vybírají se odolnější plemena, je stanovena povinnost krmit mláďata savců mateřským mlékem (dobytek 3 měsíce, prasata 40 dní, ovce a kozy 45 dní), je menší tlak na užitkovost zvířat, používají se pro zvířata méně náročné technologie a je absence některých praktik většinového zemědělství, např. klecové držení drůbeže, amputace ocásků u prasat a jiná mrzačení, jsou vyloučeny nebo omezeny některá farmaka a výživové doplňky jako např. stimulatory růstu nebo antikokcidika (2), použití hormonálních přípravků je povoleno pouze v ojedinělých případech, platí zákaz klonování zvířat, embryotransféru atd. To všechno je velmi důležitý a výrazný krok směrem od bezohlednosti k miliardám zvířat žijících v područí člověka.

Ale není pravdou, přes tvrzení propagátorů a propagátorek tohoto způsobu zneužívání zvířat, že zvířatům, která drží v zajetí, umožňují, aby si

Dokážu si představit, že v obraně zvířat budu ku pomoci i násilím a nepovažuji to za neadekvátní odpověď. Na to jsem si příliš vědomý násilí, mrzačení a zabíjení a toho, že není nutné. Na to jsem příliš na straně obětí. Víím, že to není celkové ani konečné řešení, ale svět není jen o tomhle.

Vím, že v současné společnosti by takový boj zůstal nepochopený a uřvaný obecným fanatismem, ale kolik z nás by váhalo u sobě skutečně blízkých?

ALF

Příkladem nenásilné přímé akce je Animal Liberation Front. Díky této práci má hnutí na ochranu zvířat materiály dokumentující špatné zacházení se zvířaty v laboratořích a na farmách, důkazy pro veřejnost, vyznavači a vyznavačky parazitování na zvířatech finanční ztráty, zastavené projekty, uzavřené laboratoře a tzv. chovné stanice, tisíce zvířat bylo osvobozeno od krutosti a zbytečné smrti, tisíce lidí změnilo svůj směr ku prospěchu zvířat.

Samozřejmě je to omezený úspěch, ale ani legální ochrana zvířat není schopna jiných než omezených úspěchů. Navíc udržuje převrácené priority. Záchrana života pro ně není důležitější než majetek, zákon, většinový názor. Nebo se chovají jako by to tak nebylo.

Pravdou je, že tito lidé mnohdy poškozují práci ALF a podobných uskupení a dělají to vědomě, i když z různých důvodů. Většinou nedomýšlejí důsledků, protože ani ve svém myšlení nepřekračují legální hranice.

Myslím, že je zapotřebí otevřeně konfrontovat demonizaci těchto aktivit. Ať už ze strany státu, průmyslu, neziskového sektoru nebo většinového názoru. My jsme antiteroristické, nikoli teroristické hnutí.

Anarchie

Kdosi se mě před časem ptal, zda mohu to, o čem mluvím, shrnout do pár vět. Řekl jsem, že stačí jediná o třech slovech - neubližuji, kde nemusím. Tato filosofie mi ponechává možnost volby i odpovědnost a zároveň mě učí myslet v jistotě i pochybnostech. Stejně i komukoli jinému. Není autoritativní. Nevnučuje svou vůli timokratickou, oligarchickou, demokratickou ani tyranickou.

Stále méně věřím v kategorický imperativ a stále méně si jej žádám. Stále více se ptám, proč vlastně práva zvířat a stále více se jim vzdaluji. Když jsem poprvé vstoupil do haly plné tzv. brojlerových kuřat a uviděl jen několikátýdenní ptáčka táhnoucí za sebou nebo podél těla svou průmyslově zmrzačenou končetinu, někdy se posunující za pomoci křídel ve snaze vyrovnat chůzi, asi jako kdyby veslovali, neptal jsem se po právu a nehledal povinnost. Proč bych je měl vnucovat jiným?

Většina v hnutí na ochranu zvířat se ale neobrací k člověku jako svéprávné svobodné bytosti, ale k showbyznysu. K vládě, zákonům, médiím, celebritám. V bláhové důvěře v perestrojku a v sebe jako jakési pozitivní viry, považují za úspěch, když se mohou stát součástí systému, proti němuž brojí. Když si více lidí naladí jejich program, protože pytel naděje je jim větší důležitosti než hrst pravdy. Protože chtějí, aby si je ty a ti, kdo si naladili, ponechali na příjmu, vysílají tak, aby si nikdo nepřepnul. A skutečnou tvář a důvody zneužívání mimolidí skrývají stále více a více jak piercing na klitorisu jeptišky.

Stávají se součástí hry, folklórem systému, jenž jim dodává určitou vážnost ve společnosti výměnou za to, že pomáhají udržovat důvěru v jeho principy, řád a cesty, které nabízí ke změně.

Spoléhají se více nebo zcela na zákon a na charitu než na vlastní sílu a přímou akci. Zdržují vytvářením představ o možné lepší budoucnosti místo toho, aby měnili přítomnost. Degenerují v pouhou reklamu na soucit bez konfrontace s ekonomicko-politickými příčinami jejich zneužívání. Považují se a prohlašují za apolitické, ale přitom se snaží mít legislativní vliv, lobují v parlamentu, senátu, vládě, inicializují petice a ztrácejí své hlasy ve volbách.

Věří, že jednou dojdou k horizontu, protože věří, že země je placatá.

Jsem přesvědčený, že i to, co se podařilo pozitivního prosadit v rámci systému, je díky práci těch, kdo se mu vzpírají, a nikoli těch, co se nechávají přezvykovat.

Mé poznávání, mě přivedlo k tomu, že, mírně řečeno, připadal bych si nekonzistentní a nelogický, kdybych byl veganem a nebyl anarchistou.

Pro ty z vás, kdo se teď polekali, protože jejich představa o anarchistovi

je stejná jako v jedné slohové práci napsané ve školce Bílého domu v roce 1904, kde se píše, cituji: „*Anarchista jest tvorem velmi divokým. Jest nejbližším příbuzným gorily. Zabíjí presidenty, prince, ministry, jakožto i sabotuje jejich setkání a letní dovolené. Na hlavě nosí dlouhé, rozčuchané vlasy, jež mu splývají přes celou tvář. Namísto nehtů má dlouhé, ostré drápy. Oděv anarchistův ukrývá množství kapes, v nichž nosí kameny, nože, pistole a doutnáky. Jest zvěří noční. Po setmění shromažďuje se ve smečkách, velkých i malých, a snuje přepadení, vraždy, epidemie.*”

Pro ty z vás, kdo věří, že tohle je anarchie, říkám jen - nebojte se, není. Anarchie je důvěra v to, že se nemusíme vlastnit, nemusíme si vládnout, abychom mohli dobře a ještě lépe žít a snaha o takový život.

Potřebujeme více anarchie v ochraně zvířat.

Přesto, spolužijeme v různosti síly, hodnot a priorit, moudrosti i debility, vnitřní i vnější empatie, důvěry v hierarchii i jejím odmítnutí, koexistujeme.

Co s tím?
(*Omnia vincit amor?*)

